

18. dan - TEMA V DUŠI

Po drugem videnju nebeške Gospe, so se otroci odpravili v Fatimo. Ljudje, ki so bili ob videnju z njimi, so veselo pripovedovali o vsem kar so videli in doživeli. Lucijine matere pa to še vedno ni potolažilo. Skrbelo jo je, da je vedno več ljudi zapeljanih v prevaro. Odločena je bila, da se mora vsa zadeva čim prej končati.

S tem prepričanjem je šla do župnika. Ta ji je svetoval, naj ne pretepa hčere in naj je ne straši. Predlagal je, naj otroke pripelje v župnišče, kjer jih bo sam že zasačil pri laži, če so res lažnivci.

Še isti dan je mati Marija Rosa rekla svoji hčeri: "Jutri greva k prvi maši. Potem boš šla v župnišče h gospodu župniku. On naj te prisili, da priznaš resnico, naj bo karkoli; naj te kaznuje, naj naredi s tabo kar hoče ... Ni pomembno kako te bo prisilil, da le priznaš, da si lagala, pa bom zadovoljna."

Lucija se je prestrašila. Na njeno presenečenje jo je župnik mirno in ljubeznivo spraševal o dogodkih. Tudi Jacinto in Frančiška je izprašal. Na podlagi vsega kar je izvedel, pa je zaključil, da otroci sicer ne lažejo, da pa sam zelo dvomi, da je bilo razodetje nebeško. Zelo verjetno se mu je zdelo, da gre za Satanovo prevaro.

Te besede so Lucijo zelo prizadele. Materino nasprotovanje in župnikov dvom sta v njeni duši povzročila veliko zbeganost. Spomnila se je, da hudi duh povzroča nemir in nered. In res ni bilo več veselja in miru v domači družini, odkar so se ji začeli dogajati vsi ti nenavadni dogodki. O svoji tesnobi je potožila Frančišku in Jacinti, onadva pa sta ji odločno zatrjevala: "Ni Satan, ni! Pravijo, da je Satan zelo grd in da je pod zemljo, v peklu; tista Gospa pa je tako lepa! In videli smo jo, kako je šla gor v nebesa."

Lucija se je v njuni družbi nekoliko opogumila, a strah je ostal. Temo v njeni duši so povečale še čudne sanje. V njih je Lucija videla hudiča, ki se ji je smejal, ker jo je prevaral. Zgrabil jo je in jo hotel zvleči v pekel. Začela je vpiti in tako glasno klicati Marijo, da je prebudila mamo.

Stiska je bila za desetletno deklenco prevelika. Bližal se je 13. julij, Lucija pa je vsa zbegana takole razmišljala: "/.../ če je hudič, čemu naj ga grem gledat? Če me bodo vprašali, zakaj ne grem, bom odgovorila, da se bojim, da se morda prikazuje hudič, in da zato ne grem. Jacinta in Frančišek naj naredita kar hočeta, jaz pa se nikoli ne vrnem v Irijsko globel."

*

Vera je dar od Boga. Bog jo daje, lahko pa jo tudi vzame. Lucija je bila deležna številnih milosti, videla je toliko čudovitih znamenj in razodetij, da jo Bog ljubi. Pa vendar je Bog dopustil, da se je tudi ona borila z dvomi in nevero. Prosi Gospoda, naj ti v lepih in težkih trenutkih pomaga ohraniti vero.

NALOGA: Pomisli na prijatelje ali znance, ki ne verujejo ali pa se iz vere celo norčujejo. Zmoli zanje Očenaš.